

АРТЪР КЛАРК
НЕПРИЯТНОСТИ С
ТУЗЕМЦИТЕ

Превод от английски: Венелин Мечков, 1998

chitanka.info

Летящата чиния се спусна вертикално през облаците, рязко забави движението си на около петдесет стъпки над повърхността и след това с глух удар се приземи върху ивица затревена блатиста земя.

— Приземяването ни не бе безупречно — каза капитан Викстпил. Разбира се, не използва точно тези думи. Човешките уши щяха да възприемат коментара му по-скоро като кудкудякане на сърдита кокошка. Старшият пилот Къркflug откачи три от пипалата си от контролното табло, опъна четирите си крака и спокойно се отпусна.

— Не съм виновен, че автоматиката отново ни подведе — промърмори. — Какво обаче можем да очакваме от кораб, който трябваше да бъде бракуван още преди пет хиляди години? Ако онези бюрократи на базовата планета...

— Няма значение. Все пак пристигнахме цели, което донякъде надвиши очакванията ми. Кажете на Кристал и Данстор да дойдат. Искам да разменя няколко приказки с тях, преди да се отправят на път.

Кристал и Данстор очевидно не бяха от един и същ вид с останалите членове на екипажа. Нямаха очи на тила си и притежаваха само по един чифт ръце и крака, както и други недостатъци, които колегите им си даваха вид, че не забелязват. Именно тези недостатъци обаче станаха причина за включването им в сегашната експедиция, тъй като двамата се нуждаеха от минимална маскировка, за да не се разбере, освен при най-близък оглед, че не са човешки същества.

— Сигурни ли сте, че сте съвсем наясно с инструкциите? — попита капитанът.

— Естествено — не без известна обида в гласа отговори Кристал. — Не за пръв път установявам контакт с примитивна раса. Колкото до познанията ми по антропология...

— Добре. А езикът?

— Това е грижа на Данстор, но и аз вече го говоря съвсем прилично. Ако съдим по наученото от техните радиопрограми през последните две години, доста е елементарен.

— Имате ли още нещо да кажете, преди да се отправите на път?

— Ами... да — в гласа на Кристал се почувства известно колебание. — От техните предавания става ясно, че общественото им устройство е много примитивно, като престъпленията и въобще правонарушенията са широко разпространени явления. На мнозина от по-заможните граждани се налага да използват така наречените

детективи и телохранители, за да защитят своя живот и имущество. Искаме да помолим за нещо, макар и да знаем, че не е предвидено в правилника...

— За какво?

— Ами, бихме се чувствали много по-спокойно, ако дадете по един прекъсвач „Марк III“ на всеки от нас...

— И дума да не става! Научат ли в базата за това, направо отивам на военен съд. Какво ще стане, ако убиете някого от туземците? Ще трябва да отговарям лично пред Бюрото за междузвездна политика, пред Службата за защита на коренното население и пред кого ли още не...

— Работата е там, че ако пък нас ни убият, неприятностите ви няма да са по-малки — отвърна развълнувано Кристал. — Най-сетне, вие отговаряте за нашата сигурност. Спомняте ли си радиопиесата, която ви разказах? В едно обикновено семейство само през първия половин час бяха извършени две убийства.

— Добре, добре. Ще ви дам само един „Марк III“. Не искам да причинявате твърде големи вреди, ако все пак имате неприятности.

— Много ви благодаря. Сега се чувствам по-спокойно. Ще ви докладвам през всеки тридесет минути, както се договорихме. Не би трябвало да отсъстваме повече от два часа.

Капитан Викстпил проследи с поглед как двойката изчезна отвъд хълма и дълбоко въздъхна.

— Уф! Как пък от целия екипаж се спряха точно на тези двамата! — рече.

— Това бе неизбежно — отвърна пилотът. — Всички тези примитивни раси се ужасяват от непознатите неща. Ако бяха видели нас, щяха да се паникьосат и да започнат да ни обсипват с бомби, още преди да се усетим. С тези работи трябва да се внимава.

Капитан Викстпил с разсеян вид преплиташе пипалата си. Винаги правеше така, когато бе разтревожен.

— Разбира се — каза, — винаги мога да излетя и да докладвам, че мястото е опасно. Да, това наистина би ни спестило много неприятности — добави с облекчение.

— И по този начин да обезсислим всички месеци, през които изучавахме планетата, така ли? — попита възмутеният пилот.

— Няма да ги обезсмислим — отвърна капитанът и примигна с бързина, която нито едно човешко око нямаше да бъде в състояние да долови. — Докладът ни ще бъде от голяма полза за следващата експедиция. Ще предложи тя да дойде, да кажем, след пет хиляди години, когато планетата би могла вече да е цивилизована. Макар че, искрено казано, съмнявам се в последното.

Самюъл Хигинсботъм тъкмо закусваше със сирене и ябълково вино, когато забеляза двете фигури, вървящи по алеята. Забърса уста с опакото на ръката си, положи внимателно бутилката до косата и изгледа с леко удивление двойката, оказала се в обсега на гласа му.

— Добрутру! — приветства я с бодър глас и с уста, пълна със сирене.

Непознатите не побързаха да отговорят. Единият от тях крадешком занаднича в малка книжка. Сам не знаеше, че тя съдържа единствено такива често използвани изрази и словосъчетания като „Преди да ви съобщим прогнозата за времето, ще ви информираме за опасността от буря“, „Очисти ги! Аз ще те прикривам!“ и „Всички патрулни коли да се явят!“ На поздрава му реагира Данстор, комуто не се налагаше да подпомага паметта си с разговорници.

— Добро утро, любезни господине — отвърна с най-добрия си акцент, усвоен от Би Би Си. — Бихте ли имали добрината да ни упътите към най-близката паланка, село, градче или друг подобен цивилизационен център?

— Ъ? — възкликна Сам и се вторачи с изпълнен с подозрение поглед в пътниците. Едва сега бе забелязал, че дрехите им бяха много странни. Реши, че хората обикновено не навличат пуловери с висока яка под модните раирани костюми, дето ги носят гражданите. А и другият, който все още прелистваше книжката си, щеше да изглежда безупречно в официалния си вечерен костюм, ако не го бе съчетал с ярка зелена и червена вратовръзка, брезентово кепе и подковани с габъри ботуши. Кристал и Данстор се бяха постарали, но все пак бяха гледали твърде много телевизионни пиеси. Като се има предвид, че те бяха единственият им източник на информация, грешките им бяха все пак разбираеми.

Сам се почеса по главата. „Тия требе да са чужденци — рече си наум. — Даже и гражданите не се обличат по този начин.“

После им посочи пътя и даде ясни указания с акцент, при който никой, живеещ извън обсега на западния преподавател на Би Би Си, нямаше да разбере повече от една от всеки три думи. Кристал и Данстор, чиято родна планета бе толкова далеч, че едва ли я бяха достигнали първите радиосигнали на Маркони, разбраха още помалко. Така или иначе, все пак схванаха общия смисъл на казаното и се оттеглиха организирано, като се замислиха дали познанията им по английски език са толкова добри, колкото бяха предполагали.

Първата среща на човечеството със същества от Външния свят протече банално и не бе отразена в учебниците по история.

— Чудя се дали успя да разбере кои сме — каза Данстор замислено, без обаче да изглеждаше особено убеден в тази възможност. — Това можеше да ни спести много неприятности.

— Боя се, че не. Ако съдя по облеклото му и по работата, с която се занимаваше, едва ли беше особено умен или ценен гражданин. Не вярвам въобще да е разбрал кои сме.

— Идва още един! — каза Данстор.

— Не прави резки движения, които биха могли да го уплашат. Върви си естествено и изчакай той да те заговори.

Човекът със замислен вид, вървящ срещу тях, не даде признак въобще да ги е забелязал. Отмина ги и изчезна в далечината още преди да успеят да реагират.

— И какво ще кажеш? — попита Данстор.

— Няма значение — отвърна философски Кристал. — Вероятно и от него нямаше да има никаква полза.

— Това обаче не може да извини лошите му обноски!

И двамата отправиха възмутени погледи към гърба на отдалечилия се професор Фицсимънс. Облечен в най-старите си туристически дрехи, той се бе замислил върху един особено труден аспект на атомната теория. Кристал за пръв път допусна, че установяването на контакт далеч нямаше да е така лесно, както те оптимистично бяха предполагали.

Литъл Милтън бе типично английско селце, разположено в подножието на хълмовете, чиито висини сега укриваха една важна тайна. В тази лятна утрин в него имаше малко хора, тъй като мъжете

вече бяха отишли на работа, а жените разтребваха, след като бяха успели да отпратят по живо, по здраво своите стопани, за да не им пречат. Кристал и Данстор почти бяха стигнали до центъра на селото, когато срещнаха първия му обитател. Това бе селският пощальон, който се прибираще в службата си със велосипед, след като бе разнесъл писмата и пратките. Беше в много лошо настроение, тъй като му се бе наложило да се отбие на две мили от нормалния си маршрут, за да достави пощенска картичка със стойност един пенс до фермата на Доджсън. Освен това и седмичната пратка с бельо за пране, което Гънер Ивънс изпращаше на любящата си майка, бе много по-тежка от обичайното. Това бе обяснимо, тъй като в нея бяха укрити четири говежди консерви, откраднати от кухнята.

— Ако обичате... — започна любезно Данстор.

— Не мога да спра — отвърна пощальонът, който в момента нямаше нагласа за празни приказки. — Имам да правя още една обиколка — рече. И изчезна от погледа им.

— Това е наистина възмутително! — възропта Данстор. — Та нима *всичките* са такива?

— Успокой се — каза Кристал. — Не забравяй, че обичаите им се различават от нашите. Ще бъде необходимо време, за да спечелим доверието им. Аз и друг път съм имал неприятности с представители на примитивните раси. Всеки антрополог трябва да свиква с тези неща.

— Дано да си прав — отвърна Данстор. — Предлагам да направим опит за контакт с тях в домовете им. Там няма да могат да избягнат разговора с нас.

— Да опитаме — съгласи се Кристал след известно съмнение. — Трябва обаче да внимаваме да не попаднем на религиозна сграда, защото бихме могли да имаме неприятности.

Къщата на старата вдовица Томкинс нямаше как да бъде взета за такава сграда дори и от един най-неопитен изследовател. Старата дама се развълнува, когато видя двамата господа, застанали пред портата ѝ, и не откри нищо странно в облеклото им. През главата ѝ премина приятната мисъл, че може би са журналисти, дошли да я интервюират във връзка със стотния ѝ рожден ден (тя всъщност бе навършила деветдесет и пет години, но си даваше вид, че е по-възрастна). Взе

бележника, закачен до вратата, и се запъти с приветлив вид към посетителите.

— Ще трябва да ми напишете това, което искате да ми кажете — каза им, хилейки се глуповато. — От двадесет години нищо не чувам.

Кристал и Данстор размениха удивени погледи. Бе се появило едно съвсем неочаквано затруднение. Единствените познати им местни писмени знаци бяха надписите на телевизионните програми, които те така и не бяха успели да разчетат докрай. Все пак Данстор, притежаващ фотографска памет, се справи с положението. Като държеше непохватно химикалката, изписа върху бележника изречение, което според него бе уместно при неочаквани смущения в комуникациите.

След като тайнствените посетители си заминаха с натъжен вид, старата госпожа Томкинс погледна с изумление написаното в бележника. Потрябва ѝ известно време, за да разчете буквите — Данстор бе допуснал редица грешки, — но дори и след това не разбра нищо.

ПРЕДАВАНЕТО ЩЕ БЪДЕ ВЪЗОБНОВЕНО ПРИ ПЪРВА ВЪЗМОЖНОСТ.

Данстор се бе постарал, но старата дама така и не схвана нищо.

В следващата къща имаха малко по-голям късмет. Отвори им млада дама, чийто речник се състоеше главно от кикот. След малко тя се отказа да ги разбере и затръшна вратата под носа им. Докато слушаха нейния глупав и истеричен смях, Кристал и Данстор с униние започнаха да подозират, че не бяха успели да се предрешат както трябва, за да ги възприемат като човешки същества.

Госпожа Смит, живееща от другата страна на улицата, бе разговорлива. Говореше със скорост от сто и двадесет думи в минута и с акцент така непроницаем, като този на Сам Хигинсботъм. В една от кратките паузи, през които си поемаше дъх, Данстор успя да вметне едно извинение и се оттегли заедно с партньора си.

— Няма ли *поне един човек*, който да говори така, както говорят по радиото? Как могат да разберат собствените си радиопрограми, ако разговарят по този начин?

— Ние може би не сме кацнали там, където трябва — каза Кристал, чийто оптимизъм също бе започнал да гасне. По-нататък почти изчезна, след като последователно го взеха за представител на агенцията „Галъп“, за новия кандидат от Консервативната партия, за продавач на прахосмукачки и за черноборсаджия.

При шестия или седмия им опит за контакт не попаднаха на жена. Вратата бе отворена от дългнест юноша, държащ в лепкавата си лапа нещо, което едва не хипнотизира посетителите. Бе списание, на чиято корица бе изобразена гигантска ракета, насочила се към обсипана с кратери планета, очевидно не Земята. Под рисунката имаше текст: „Зашеметяващи псевдонаучни разкази. Цена 25 цента.“

Кристал и Данстор размениха щастливи погледи. Ето, най-сетне бяха попаднали на човек, който щеше да ги разбере. Данстор бе в повишено настроение, когато се обърна към юношата.

— Струва ни се, че бихте могъл да ни помогнете — каза учтиво. — Изпитваме големи затруднения в опитите си да установим контакт. Току-що кацнахме на тази планета и искаме да се свържем с вашето правителство.

— Разбирам — отвърна Джими Уилямс, който все още не се бе завърнал напълно от вълнуващите си приключения на отдалечените спътници на Сатурн. — А къде е космическият ви кораб?

— Горен хълма. Не искахме да плашим никого.

— Ракета ли е?

— Боже мой, не. Ракети не се ползват от хиляди години.

— Тогава на какъв принцип работи? Атомна енергия ли използва?

— Предполагам, че да — отвърна Данстор, който не бе особено силен по физика. — Има ли друг вид енергия?

— Така няма да стигнем доникъде — вметна Кристал нетърпеливо. — Ние сме тези, които трябва да му задаваме въпроси. Опитай се да разбереш къде можем да се свържем с официални лица.

Преди Данстор да успее да отговори, от вътрешността на къщата се разнесе гръмовит глас.

— Джими! Кой е там?

— Двама... мъже — отвърна Джими след известно колебание. — Поне приличат на мъже. Дошли са от Марс. Знаех си, че това ще се случи.

Отвътре се разнесе шум, предизвикан от енергични движения, и от мрака изникна фигурата на жена със слонски размери и свиреп вид. Първо погледна чужденците, сетне погледна списанието на Джими, и накрая оцени обстановката.

— Не ви ли е срам! — изкрещя. — Не ми стига един мързелив син, дето за нищо не го бива и по цял ден чете тези дивотии, ами и вие, уж възрастни мъже, идвате тук да му мътите още повече главата! От Марс, я! Сигурно сте дошли тук с летяща чиния?

— Не съм казвал нищо за Марс — отвърна плахо Данстор.

Вратата се хлопна. Отвътре се чуха кратка препирня, звукът на разкъсана хартия и жаловит вопъл. И толкоз.

— Е — промълви най-сетне Данстор. — Какво да правим сега? И защо той каза, че сме дошли от Марс? Ако не се лъжа, това дори не е най-близката планета.

— Не знам — отвърна Кристал. — Предполагам, за тях е естествено да си помислят, че сме дошли от някоя близка планета. Ще бъдат много удивени, когато разберат истината. Марс! От това, което си спомням, там е по-зле даже и от тук — очевидно бе започнал да губи част от своето изследователско усърдие.

— Нека да оставим засега къщите — каза Данстор. — По улиците би трябвало да срещнем още хора.

Предположението му се оказа съвсем основателно, тъй като след миг бяха обградени от малки момчета, които се обръщаха към тях с неразбираеми обаче очевидно груби думи.

— Дали би трябвало да ги омилостивим с подаръци? — попита Данстор. — Този номер обикновено сработва сред по-изостаналите раси.

— Ти носиш ли в себе си подаръци?

— Не. Мислех си, че ти...

Преди Данстор да завърши изречението, мъчителите им си плюха на петите и изчезнаха в една странична уличка. На пътя се бе появила величествена фигура в синя униформа.

В очите на Кристал се появи блясък.

— Полицай! — каза. — Навярно е зает с разследването на някое убийство. Все пак, надявам се да ни задели малко време — добави не съвсем уверено.

Полицаят Хинкс изпита известно учудване от вида на непознатите, но това не се отрази на гласа му.

— Добър ден, господа. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Наистина можете — отговори Данстор с най-дружелюбния и ласкателен възможен тон. — Виждате ли, ние току-що кацнахме на тази планета и желаем да установим контакт с властите.

— Моля? — Хинкс бе изненадан и настъпи пауза, но не за дълго. Той бе съобразителен млад човек, който не възнамеряваше цял живот да си остане селски полицай. — Значи така, току-що сте кацнали? Предполагам, с космически кораб?

— Точно така — отговори Данстор, почувствал огромно облекчение от отсъствието на всякакво недоверие или враждебност в гласа на полицая. Чувства, често проявявани на по-примитивните планети след научаването на такава информация.

— Добре, добре — рече полицаят Хинкс с глас, който според него трябваше да внуши доверие и да предразположи събеседниците му (всъщност, ако тези двамата започнеха да буйстват, пак нямаше да го уплашат — видяха му се много дребни и мършави). — Кажете ми само какво искате и ще видя с какво мога да ви помогна.

— Приятно ми е да чуя това — отвърна Данстор. — Виждате ли, кацнахме в тази сравнително отдалечена местност, защото не бихме искали появяването ни да предизвика паника. Според нас би било желателно нашето присъствие да бъде известно на колкото се може потесен кръг хора, докато установим контакт с вашето правителство.

— Разбирам — каза Хинкс, като междуременно се оглеждаше с надеждата да открие човек, чрез когото да се свърже с началника си. — И какво смятате да направите след това?

— Боя се, че не съм упълномощен да обсъждам дългосрочната ни политика спрямо Земята — отвърна уклончиво Данстор. — Засега мога да кажа само това, че тази част на Вселената се изследва с цел да бъде подпомогната, и че бихме могли да ви бъдем полезни с много неща.

— Това е много мило от ваша страна — отвърна искрено Хинкс — Според мен най-добре е да отидем заедно в участъка, откъдето ще позвъним направо на министър-председателя.

— Много ви благодарим — отвърна Данстор, изпълнен с благодарност. И двамата доверчиво тръгнаха заедно с Хинкс, без да

обръщат внимание на това, че той се стремеше да изостави малко зад тях, докато се придвижваха към полицейския участък.

— Заповядайте тук, господа — каза Хинкс и учтиво ги покани да влязат в помещението, което им се стори твърде зле осветено и бедно обзаведено дори по очакваните от тях примитивни стандарти. Преди да осъзнаят напълно къде се бяха озовали, чуха щракване и установиха, че са отделени от своя водач от голяма врата, образувана изцяло от железни прътове.

— Не се тревожете — успокои ги Хинкс. — Всичко е наред. Ще се върна след малко.

В погледите, които си размениха Кристал и Данстор, имаше съмнение. Не след дълго то премина в увереност.

— Заключение ни!

— Това е затвор!

— А сега какво ще правим?

— Момчета, не знам дали разбирате английски — раздаде се тъжен глас откъм един мрачен ъгъл, — обаче ви моля да не пречите на съня ми.

Двамата пленници за пръв път осъзнаха, че не бяха сами. На едно легло в ъгъла на килията лежеше млад човек с малко смачкан вид и мътен поглед, изпълнен с укор.

— Как мислиш, да не би да е опасен престъпник? — попита нервно Данстор.

— Поне в този момент не изглежда да е опасен — каза Кристал, който бе по-близо до истината, отколкото предполагаше.

— А вас двамата за какво ви прибраха? — попита непознатият, който с усилие приседна на леглото. — Като ви гледам, май сте били на карнавал. Ох, главата ми! — изстена, и зае първоначалната си поза.

— Как може да се затвори толкова болно същество! — възмути се Данстор, който имаше добро сърце. След това продължи на английски. — Не знаем защо сме тук. Преди малко казахме на полица, кои сме и откъде идваме, и ето какво ни се случи.

— Е добре, кои сте?

— Преди малко кацнахме...

— Остави, няма смисъл да повтаряш това — прекъсна го Кристал. — Така или иначе никой няма да ни повярва.

— Ей! — извика непознатият, който отново направи опит да седне. — На какъв език разговаряте? Знам няколко чужди езика, но вашият не прилича на нито един от тях.

— Всъщност, обясни му — каза Кристал на Данстор. — И без това нямаме какво да правим, докато се върне полицаят.

В момента Хинкс водеше оживен телефонен разговор с директора на местната лудница, който упорито твърдеше, че всичките му пациенти са налице. При все това, обеща да провери още веднъж и да се обади.

Хинкс затвори телефона и се замисли дали някой не се шегува с него. След това тихо, на пръсти, се доближи до килиите. Тримата арестанти изглежда водеха приятелски разговор, така че той също така тихо се върна на мястото си. Щеше да изчака да се успокоят. Внимателно разтри окото си и си спомни, че в ранните часове на сутринта вкарването на господин Грахъм в килията му бе струвало много усилия.

Младият човек вече бе достатъчно изтрезнял след гуляя от предната нощ, за който никак не съжеляваше. Все пак, човек се дипломираше само веднъж в живота и имаше какво да празнува, след като се бе оказало, че е положил изпитите с отличие, а не просто ги е взел. Изслуша разказа на Данстор и реши, че все още не е напълно изтрезнял.

Грахъм прецени, че при такива обстоятелства е най-добре да се държи колкото се може по-естествено, докато халюцинациите се разсеят.

— Ако наистина на хълма ви очаква космически кораб, защо не се свържете с него и помолите някой да дойде и да ви освободи? — попита.

— Искаме сами да излезем от положението — отвърна Кристал с достойнство. — Освен това, не познавате нашия капитан.

Това звучеше убедително, реши Грахъм. Пък и цялата история бе напълно смислена. И все пак...

— Трудно ми е да повярвам, че ви е по силите да строите междузвездни космически кораби, а не можете да се измъкнете от един жалък селски полицейски участък.

Данстор погледна към Кристал, който изглеждаше смутен от последната реплика.

— Ние бихме могли да се измъкнем без всякакви усилия — отвърна антропологът. — Не искаме обаче да прибягваме до употребата на сила освен при крайна необходимост. Нямате си представа колко е неприятно да се прави това и какви обяснения ще трябва да даваме след това. Освен това дори и да успеем да излезем, предполагам, че вашата въздушна полиция ще ни залови преди да достигнем кораба.

— Не и в Литъл Милтън — ухили се Грахъм. — Особено ако успеем да стигнем до „Уайт Харт“, без някой да ни спре. Колата ми е паркирана там.

— Разбирам — каза Данстор, и настроението му отново се подобри. Обърна се към партньора си и последва оживен разговор между двамата. След това много смутено извади от един от вътрешните си джобове малък черен цилиндър. Държеше го със същата увереност, с която нервна стара мома държи за пръв път зареден пистолет. В същото време Кристал бързо се придвижи към отсрещния ъгъл на килията.

Точно в този миг Грахъм съвсем ясно осъзна, че е напълно трезвен, и че това, което бе чул, представляваше самата истина.

Не се чу съскане или някакъв друг шум. Не се появиха електрически искри или цветни лъчи. Просто една част от стената с радиус от три стъпки тихо се разпадна и се превърна в малка пясъчна пирамида. През отвора в килията нахлу слънчева светлина, след което Данстор прибра оръжието си.

— Е, да вървим — каза той на Грахъм. — Чакаме ви.

Никой не ги преследва, тъй като полицаят Хинкс в момента продължаваше да спори по телефона. Няколко минути след това съобразителният млад човек се завърна при килиите и получи най-големия шок в своята служебна кариера. В кръчмата „Уайт Харт“ никой не се изненада от пристигането на Грахъм. Всички знаеха как и къде е прекарал нощта и се надяваха местният съд да прояви снизходителност към него при разглеждането на делото му.

Кристал и Данстор доста боязливо се наместиха върху задната седалка на раздрънкания „Бентли“, който Грахъм гальовно бе нарекъл Роуз. Под очукания капак обаче работеше съвсем изправен мотор и не

след дълго напуснаха Литъл Милтън със скорост от петдесет мили в час. Пътуването им доказва убедително, че всяка скорост е относителна, тъй като Кристал и Данстор се уплашиха до смърт, макар че през последните години спокойно бяха прекосявали Космоса със скорост от няколко милиона мили в секунда. Когато Кристал се посъвзе, извади от джоба си малък портативен радиопредавател и се свърза с кораба.

— Връщаме се — изкрещя, опитвайки се да надвие шума на вятъра. — Придружени сме от едно доста разумно човешко същество. Очаквайте ни... ох!... току-що прекосихме мост... след около десет минути. Не, не, разбира се. Не сме имали никакви неприятности. Всичко премина съвършено спокойно. Довиждане.

Грахъм се извърна, за да провери как се чувстват пътниците му. Гледката бе забавна, тъй като течението бе отнесло недобре залепените им очи и коси и почти разкрило истинската им външност. Грахъм с известно смущение заподозря, че новите му познати са лишени и от носове. Нямаше значение, човек привиква към всичко. През близките години щеше да види още много непривични неща.

Какво последва, естествено, ви е известно. Досега обаче никой не беше разказвал пълната история за първото кацане на Земята и за обстоятелствата, при които посланик Грахъм стана пръв представител на човечеството във Вселената. Основните подробности научихме, след като проявихме доста голяма настойчивост, от самите Кристал и Данстор, докато работихме в Отдела за извънземни въпроси.

Съвсем ясно е защо след успешната им мисия на Земята техните началници им възложиха да установят първия контакт с нашите тайнствени и загадъчни съседни, марсианците. Съвсем ясно е също така и защо Кристал и Данстор приеха твърде неохотно това ново нареждане. Не останахме изненадани от това, че сетне никой не чу нещо повече за тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.